

Pyhäkön Lamppu

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3
Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 2/2013

SUOMEN EVANKELISLUTERILAINEN LÄHETYSHIIPPAKUNTA PERUSTETTU

ESKO MURTO

Perustamiskokouksessa Lahdessa 16.3.2013 seurakuntien edustajat perustivat Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan. Perustamiskokouksen yhteydessä valittiin hiippakunnalle piispa, dekaani, sekä jäsenet hiippakunnan toimielimiin.

Perustamiskokousta edelsi juhlamessu, jossa pastori **Anssi Simojoki** varusti saarnallaan kokousväkeä tulevaa tehtävää silmälläpitäen.

– Kun meille osoitetaan kirkon ovea ja käsketään lähtemään kotoamme, me jätämme sävyisästi tällaisen Kaifaan ja saddukeusten viisauden omaan arvoonsa tietäen, että Jeesuksen veri puhuu meille parempaa.

– Me otamme vaarin enkelien saarnasta ja sanomme toinen toisellemme: ”Menkäämme nyt Beetlehemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti”. Juuri nyt meidän Beetlehemimme on täällä Lahdessa, pian yhä useammassa paikassa rakkaassa isänmaassamme, Anssi Simojoki julisti.

PIISPANVAALIN VOITTAJA: ”TARVITSEN ESIRUKOUKSIANNE”

Perustamiskokoukseen kokoontuneet edustajat yhdessä seurakuntapapiston kanssa äänestivät uudesta piispasta. Äänin 63–19 Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan ensimmäiseksi piispaksi valittiin rovasti **Risto Soramies**. Uusi piispa puolisoineen, sekä kilpakumppani **Sakari Korpinen** saivat kokousväeltä raikuvat aplodit ja kukkamuistamiset.

– Seurakunnan kaitsemiseen vaaditaan paljon rakkautta. Minussa ei sitä riittävästi ole, mutta Kristuksessa on. Pyydän teidän kaikkien esirukouksianne, vastavalittu piispa totesi.

Perustamiskokouksen yhteydessä valittiin henkilöt myös hiippakunnan keskeisiin toimielimiin. Hiippakunnan de-

kaaniksi valittiin Juhana Pohjola. Hiippakuntaneuvostossa piispan ja dekaanin rinnalla palvelevat Sami Niemi, Erkki Pitkäranta, Tuomo Simojoki, Daavid Lohtander, Sebastian Grünbaum ja Hannu Kantoluoto, sekä näiden varajäsenet Pekka Puustinen, Sami Koskela, Anna-Kaisa Leino, Marja Kapanen, Patrik Saviaro ja Vesa Vaahtoranta. Hiippakuntaneuvosto vastaa mm. hiippakunnan hallinnosta ja taloudesta, tiedotuksesta ja uusien seurakuntien hyväksymisestä hiippakuntaan.

Hiippakunnan konsistori on tuomiokapitulia vastaava, piispan apuna hengellisessä kaitsennassa ja teologisessa linjanvedossa palveleva toimielin. Perustamiskokouksen yhteydessä konsistorin maallikkojäseneksi valittiin Raimo Savolainen, varajäsenenään Markus Ristimäki. Perustamiskokousta välittömästi seuranneessa pappiskollegion kokouksessa konsistoriin valittiin sen loput jäsenet: Janne Koskela, Anssi Simojoki ja Martti Vaahtoranta.

TUKEA JA ROHKAISUA RUOTSISTA

Perustettu hiippakunta toimii itsenäisenä rakenteena, joten hallinnollinen yhteys Ruotsiin päättyy. Yhdessä kulkeminen ei kuitenkaan lakkaa. Kokouksen loppupuolessa Ruotsin lähetyshiippakunnan piispa Roland Gustafsson lausui kokousväelle rohkaisevat terveiset Ruotsista.

– Johannes Kastaja kuvaa suhdettaan Jeesukseen: hänen tulee kasvaa, minun vähetä. Jotain tästä asetelmasta voidaan soveltaa myös meihin, kun Ruotsin näkökulmasta seuraamme teitä. Me iloitsimme kun te kasvatte, silloinkin vaikka itse vähenisimme, piispa Gustafsson kertoi.

Perustamiskokous ei ollut vielä päättynytkään, kun hiippakunnan uudet kotisivut olivat jo verkossa. Ne löytyvät osoitteesta www.lhpk.fi.

PIISPANVIHKIMYSESSU HELSINGISSÄ 4.5.2013

Suomen evankelisluterilaisen lähetyshiippakunnan piispaksi valittu Risto Soramies vihitaan virkaan lauantaina 4. toukokuuta. Jumalanpalvelus alkaa klo 11:00 ja se pidetään Helsingissä Pyhän Sydämen kappelissa, Kirstinkatu 1. Kaikki ovat tervetulleita yhteiseen juhlaamme!

Jos tahdot osallistua lahjoituksella vihkimyskuluihin ja muihin Lähetyshiippakunnan käynnistämisestä koituviin kuluihin, voit suunnata lahjoituksesi Suomen Luther-säätiön tilille FI59 1023 3000 2354 52 viitteellä 8031.

Sisällys 2/2013

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia
- 4 Seurakuntien juhla Lahdessa
- 6 Perustamisasiakirja
- 8 Omientuntojen tuki: Scriptura sacra ius nostrum divinum
- 10 Rukous Jeesuksen kanssa
- 11 ”Se on täytetty”

- 12 Om korset
 - 13 En historik dag
 - 14 Piispat ja media(e)pelit
 - 15 Jumalanpalvelukset
 - 16 Tuli kirkkoon äiti ja lapset
- Kannen kuva: Lähetyshiippakunnan piispan vaakuna

SEURAKUNTIEN JUHLA LAHDESSA

📷 EERO PIHLAVA

Iloinen puheen sorina on vallannut Lahden Luther-kirkon valoivat käytävät ja korkealle kohoavan kirkkosalin. Keittiöstä leijaillee herkullinen kinkkukiusauksen tuoksu. Kirkkosalissa muutama henkilö valmistelee alttaria Herran ehtoollista varten. Suomen evankelisluterilaista lähetyshiippakuntaa perustamaan on saapunut satakunta ihmistä ympäri Suomen, jotkut jopa Ruotsista asti. Puheensorinan keskellä tunnelma on odottava, vielä hetki messun alkuun.

Avajaismessun saarnasaan Anssi Simojoki johdattaa seurakunnan leipäsununtain tunnelmiin. Jeesus ruokkii kansan leipäihmeellä, tuhannet ihmiset yhden pojan eväillä. Simojoki jatkaa: ”Leipäihme viittasi paljon parempaan, suurempaan. Jeesus lupasi sellaista,

joka ylitti ja ylittää kaiken ihmiskyvyn toivoa ja odottaa: *Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.*”

Saarnaaja varoittaa seurakuntaa sen sisältä tulevista vaaroista, hedonismista, nautinnonpalvonnasta, jossa ”vain se, mikä tuottaa mielihyvää, nautintoa, on oikein.” Samalla Simojoki rohkaisee turvaamaan Herraan, joka antaa kaiken, itsensä, seurakunnan iankaikiseksi elämäksi. Saarnan lopussa Simojoki kääntää katseet myös seurakunnan ulkopuolelta tuleviin uhiin ja rohkaisee seurakuntaa turvaamaan Jumalan sanan sille suomaan oikeuteen.

Kenelläkään ei ole oikeutta astua meidän ja Herramme väliin muutamalla sitä, minkä hän,

SAARNASSA SANOTTUA:

Olemmeko me armon oikeudestamme kiinni pitävinä siis skismaatikkoja, hajoittajia? Emme ole. Keitä ovat ne, jotka haluavat hajoittaa kirkon ajamalla meidät vastoin raamatullista oikeuttamme inhimillisillä laeilla ja ukaaseilla, jopa poliisiin turvautuen, pois jumalalliselta perintömaaltamme? Eivätkö korkea-arvoiset mediatalojen yläkerroksissa ja kaikissa kirkon ja valtion vallan komeissa kartanoissa? He ovat skismaatikkoja. Olemmeko me harhaoppisia, kun pidämme kiinni Raamatusta ja uskonpuhdistuksen tunnustuksesta? Emme ole. ”Verbum Dei manet in aeternum – Jumalan sana pysyy iankaikkisesti!” Nuo sanat ovat kuolettavat kuin Daavidin linkokivi jokaisen Jumalan lapsia uhkailevan vääryyden ja jumalattomuuden Goljatin otsaan. Olemmeko me sitten syntisiä? Sitä me olemme, totisesti vaivaisia syntisiä, sen me olemme jo tänäänkin Herrallemme hetki sitten tunnustaneet ja tulemme tunnustamaan. Juuri syntikurjuutemme tähden me tarvitsemme oikean synninpäästön, me tarvitsemme Ihmisen Pojan lihaa, meidän täytyy saada juoda hänen ristiltä maahan vuotanutta sovintovertansa. Siksi me tarvitsemme oikeat apostoliset paimenet, alttarit ja saarnatuolit.

Kaikkivaltias, on säätänyt ja asettanut, ei sanaa, ei miesten paimenvirkaa, ei avaimia, ei sakramenteja, ei mitään. Jeesus, sinun laumallasi on vanhurskauden nälkä ja jano. Päästä meidät synneistämme, ruoki meitä, juota meitä, johdata meitä!

YHTEYTTÄ JA TURVALLISUUTTA

Ihmiset istuvat alas perustamaan hiippakuntaa sielun ravintoa saaneena ja kahvitauolta palanneena. Piispa Väisänen avaa kokouksen rukouspyynnöllä ”että päätöksemme olisivat Jumala, sinun hyvän tahtosi toteuttamista.” Jyrki Anttinen lukee hiippakunnan perustamisasiakirjan kuulijakunnalle, jonka jälkeen seurakuntien edustajat pastoreineen saapuvat allekirjoittamaan asiakirjan. 25

seurakunnan allekirjoitusten saattelemana puheenjohtaja Vesa Vaahtoranta julistaa Suomen evankelisluterilaisen hiippakunnan perustetuksi. On raikuvien aplodin aika.

Kysyttäessä ”Mitä lähetyshiippakunnan perustaminen merkitsee teille?” Rauman Pyhän Marian seurakunnan edustaja Anna-Kaisa Leino vastaa yhdellä sanalla: ”Turvallisuutta.”

– Lähetyshiippakunta tuo turvaa ja mahdollisuuden piispalliseen kaitsentaan asioissa, joissa yksittäinen seurakunta voi tarvita tukea ja apua.

Leinon mukaan hiippakunta piirtää esiin myös yhteisen tunnustusrintaman. Uskon ystävien yhteys vahvistaa luottamusta Jumalaan ja luo turvallisuutta oman perheen ja seurakunnan

elämään.

Pyhäkoskelta Lahteen saapuneet Teija ja Petri Hanhiniemi ovat iloissaan hiippakunnan perustamisesta. Pyhäkosken jumalanpalvelusyhteisö järjestäytyi seurakunnaksi viikkoa ennen perustamiskokousta. Hanhiniemet kertovat seurakunnan järjestäytymisen ja hiippakunnan perustamisen konkreettisoivan sen mikä on ollut jo jonkin aikaa todellisuutta. Entisille lähetystyöntekijöille julkisella järjestäytymisellä on myös lähettyksen näkökulma.

– Tällä tavalla järjestäytymällä voimme yhdessä edustaa Herran seurakuntaa.

PAIMEN LAUMALLE

Hiippakunnan perustamisen jälkeen kahvi alkaa taas tuoksua ja puheensorina täyttää käytävät. Kirkkosali tyhjenetään väestä vaalitoimitsijoiden valmistellessa piispanvaalia. Viimein Luther-säätiön dekaani Juhana Pohjola toivottaa väen tervetulleeksi saliin ja patistelee viimeisiä suustaan kiinni jääneitä äänestäjiä paikalle. On piispan-

vaalin aika. Vaalitoimitsijat ilmoittavat ennakköänten määräksi seitsemän. Paikallaolevia pyydetään kirjoittamaan vaalilipukkeeseen ehdokkaan nimi. 83 äänioikeutettua täyttävät vuorollaan vaaliurnan äänestyslipuilla ja äänten laskun jälkeen tulokset julkistetaan. Risto Soramies on valittu lähetyshiippakunnan uudeksi piispaksi 63:lla äänellä.

Piispa Matti Väisänen käyttää ensimmäisen kiitos- ja onnittelupuheenvuoron. Väisänen kiittää Sakari Korpista muunmuassa ”pyhän miehen vaalikampanjasta.” Pidetty saarnaaja Korpinen oli ehdokkaana ollessaan viljellyt huumorinkukkasia seurakuntaväen keskuudessa. Kuuleman mukaan hän oli kehunut ehdokastoveriaan mm. sanoilla: ”hän on ainakin yhtä hyvä teologi kuin minä”. Korpinen kiitti vaalinjälkeisessä puheessaan seurakuntaa ja sanoi kauniisti uudesta piispasta: ”Me saimme hyvän piispan.”

Lähetyshiippakunnan piispaksi valittu Risto Soramies lukee puheenvuoronsa

aikana seurakunnalle otteen Ilmestyskirjan viidennestä luvusta. Sanan kautta hän vakuuttaa seurakunnalle, että Jeesuksen Kristuksen veri on vuotanut kaikkien kansojen puolesta ja vain hänen nimessään meille on luvattu iankaikkinen elämä. Elämän realiteetteihin kuuluu Soramiehen mukaan se, että rakkautta ei aina löydy ihmisiltä tai edes piispalta.

Johanneksen ensimmäisen kirjeen mukaan rakkaus on kuitenkin siinä, että Jumala on rakastanut meitä Jeesuksessa (1 Joh.4:9). Soramies pyytää seurakunnalta esirukoustukea ja kertoi ottavansa Herran rakkauden varassa tehtävän vastaan nöyränä ja kiitolisena uuden työyhteisönsä uskonyhteydestä.

YHDESSÄOLON RAKENNE

Lahden Samuelin seurakunnan isäntä Hannu Kantoluoto hymyilee iloisesti käytävillä. Hiippakuntakokous alkaa lähestyä loppuaan ja Samuelin vastuu kokouksen käytännönjärjestelyistä alkaa olla loppusuoralla. Samuelissa hiippakunnan perustamiseen oli

valmistauduttu pasturin ja isännän pitämällä tilaisuuksilla. Hiippakuntahanketta oli seurakunnassa pidetty esillä tasaisesti vuoden 2012 keväästä lähtien.

Kantoluotoa ilahduttaa se, kuinka lähetyshiippakunnan kautta seurakunnat tahtovat luoda rakenteita yhdessäolon mahdollistamiseksi. Kantoluoto toteaa myös, että hiippakunnan seurakuntien suurin uhka ei ole niiden ulkopuolelta tulevat paineet. Kirkkohistorian todistustaakkaan vedoten Samuelin isäntä toteaa, että seurakunnan suurin uhka on ihmisten synty. Tämänkin vuoksi, mahdollisten synnin tuomien ongelmien ratkaisemiseksi on hienoa nähdä hiippakunnan kaltaisen rakenteen synty.

Hieno lauantapäivä Lahdessa on takanapäin. Ilta alkaa hämärtää. Vielä joku ihminen tarkastelee hiippakunnan uusia internet-sivuja salin takana olevalla tietokoneella. Toiset hyvästelevät ystäviä ja puheensorina muuttuu ulkoovella kuultuihin ”nähdään taas” -huutoihin.

Hiippakunta on perustettu ja internet-sivut avattu. Uusi piispa on valittu. Allekirjoittaneen korvissa soi yhä saarnastuolin sana *Jeesus, sinun laumallasi on vanhurskauden nälkä ja jano. Päästä meidät synneistämme, ruoki meitä, juota meitä, johdata meitä!* Siinä on aarre ja työnäky.

*Hannu Kantoluoto
ja Anna-Kaisa Leino
kokoustauolla.*

PERUSTAMISASIAKIRJA

Jumalan sana on elävä ja voimallinen. Tämän sanan kautta ja sen äärelle Pyhä Henki on viime vuosien aikana koonnut joukon kristittyjä, jotka tahtovat rakentaa Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen varaan perustuvia jumalanpalvelusyhteisöjä. Luterilaisen tunnustuksen mukaisesti nämä säännölliseen jumalanpalvelukseen kokoontuvat yhteisöt ovat todellisesti seurakuntia, joissa armonvälineet, saarnavirka ja kristittyjen keskinäinen yhteys tuovat ilmi sitä hengellistä yhteyttä, jolla Pyhä Henki kaikkialla maailmassa liittää Kristuksen kirkon jäsenet toisiinsa. Varjellakseen, syventääkseen ja laajentaakseen tätä yhteyttä nämä seurakunnat liittyvät nyt yhteen hiippakunnaksi.

Tämä hiippakunta on seurakuntien muodostama itsenäinen kirkollinen rakenne piispallisessa kaitsennassa. Hiippakunta on syntynyt Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa ja katsoo osaltaan liittyvänsä tämän kirkon todelliseen perintöön olematta kuitenkaan osa sen nykyistä hallintorakennetta. Se jatkaa sitä luterilaista uskoa ja seurakunnallista elämää, joka Suomessa on vaikuttanut.

Hiippakunnan syntyminen on osa laajempaa Pohjoismaissa vaikuttavaa tunnustuksellisen luterilaisen seurakuntaelämän uudelleenjärjestäytymistä, joka erityisesti Ruotsissa ja Suomessa on osaltaan kanavoitunut *Missionsprovinsen i Sverige och Finland* kautta. Tätä elpyvää luterilaista kirkollisuutta ovat ilmentäneet erityisesti alueellisten seurakuntien rinnalle rakentuneet henkilöseurakunnat ja niiden kutsumat pastorit ja piispat.

Nämä seurakunnat poikkeavat pohjoismaisen vapaakirkollisuuden tuntemista 1800-luvun jälkipuolen ja 1900-luvun alun ehtoollisyhdistyksistä ja pienkirkkoliikkeistä siinä, että ne rakentavat olemassaolonsa ja toimintansa alusta loppuun 1580 Concordian eli luterilaisten tunnustuskirjojen Raamatun mukaiseen oppiin, joka on edelleen virallisesti myös Suomen evankelis-

luterilaisen kirkon tunnustus, oppi ja kaiken kirkko-oikeuden perusta. Tämä tunnustus ja oppi lausutaan yksiselitteisesti, ilman varauksia ja muutoksia kirkon tunnustuspykälässä. Kristuksen oppina ja tunnustuksena se on iankaikkisesti pysyvä kuten Kristuskin ja toisin kuin sen vastaiset moninaiset, vieraat opit (Hebr. 13:8–9).

Viime vuosikymmeninä, erityisesti 1980-luvulta lähtien, virallisen tunnustuksen ja opin asema on Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa laajalti muutunut vain muodolliseksi ja näennäiseksi. Vastaavasti kirkon rakenteita on alettu yhä enemmän käyttää Raamattua ja tunnustusta vastaan. Uskonpuhdistaja Martti Lutherin mukaan kirkossa on alusta asti käyty oikean ja väärän kirkon taistelua. Tämän opetuksen mukaisesti Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa on nähtävissä, kuinka oikean kirkon tuntomerkkien sijasta se kantaa yhä selvemmin väärän kirkon tuntomerkkejä. Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa kaikki ratkaisut ja päätökset eivät enää perustu Pyhän Raamatun sanaan (*sola scriptura*). Kirkko ei enää kaikilta osin piittaa omasta kirkkolain ja -järjestyksen tunnustuspykälästään eikä papistolta vaatimistaan pappislupauksista. Sen viralliset päätökset ja sen hyväksymät toimintatavat ovat yhä selvemmin ristiriidassa Pyhän Raamatun kanssa tai suorastaan sotivat sitä vastaan, vaikka kirkon Herra Jeesus Kristus on velvoittanut kirkon opettamaan ja pitämään kaiken käskemänsä (Matt. 28:18–19).

Virkakiellot, pappisvihkimyssulku, kirkkotiloista sulkemiset, epäoikeudenmukaiset kurinpitorangais-tukset sekä kirkollisten kiistakysymysten siirtyminen maallisten oikeuksien ratkaistaviksi osoittavat, kuinka Suomen evankelis-luterilainen kirkko hylkii niitä, jotka vahvimmin sitoutuvat kirkon tunnustukseen. Sen kirkko-oikeudessa on pitkälti luovuttu kirkko-oikeuden varsinaisesta lähteestä eli Jumalan sanasta. Ainoa oi-

kea kirkko-oikeus on Jumalan sanaan perustuva ja sen mukainen jumalallinen oikeus, (ius divinum, Augsburgin tunnustuksen puolustus VII ja VIII, 41; Schmalkaldenin opinkohdat II, 4, 17). Vain tämä oikeus on pätevä sitomaan kristittyjen omattunnot.

Luterilaisen tunnustuksen ja Pyhän Raamatun syrjäyttäminen oikeuslähteinä on aiheuttanut Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa vakavan hätätilan. Tätä hätätilaa ei ole mahdollista korjata tavanomaisen hallinnon tietä, koska kirkon hallintoelimet eivät opissa ja elämässä alistu Jumalan sanan alle. Kirkon historian antamien jalojen esimerkkien mukaisesti tällainen vakava tilanne kutsuu voimaan kirkollisen hätätilaoikeuden (kirchliches Notrecht). Suomen evankelis-luterilaisen kirkon hätätilassa meidänkin kirkollinen oikeutemme on Pyhä Raamattu, Jumalan sana (scriptura sacra ius nostrum divinum). Se on meidän valtakirjamme käydä toimimaan sen hyväksi, että isänmaassamme mahdollisimman moni saisi kuulla oikean apostolisen viran välityksellä puhtaan evankeliumin äänen, saisi vastaanottaa avaintenvallan avun ja tulisi osalliseksi Kristuksen asettaman järjestyksen mukaan hoidetuista pyhistä sakramenteista.

Kirkon oikeudellista lankeemusta paljon vakavampaa on se, ettei Jumalan sanan hylännyt halvan armon oppi kykene pelastamaan iankaikkisesta kadotuksesta. *Älkää peljätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, mutta eivät voi tappaa sielua; vaan ennemmin peljätäkää häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin.* (Matt. 10:28) Ilman sitä uskoa, joka syntyy Jumalan sanan, side- ja päästöavainten ja sakramenttien hoitamisen kautta, ei yksikään ihminen voi tulla autuaaksi.

Kirkollisen jatkuvuuden ja kirkon tuntomerkkien mukaisen elämän turvaamiseksi alla mainitut seurakunnat järjestäytyvät hiippakunnaksi. Se säilyt-

tää hiippakuntajärjestyksessään apostolisen uskon ja opin mukaisen kirkkojärjestyksen ja kirkko-oikeuden jatkuvuuden. Samoin kirkollisen jatkuvuuden vuoksi seurakunnat eivät tahdo tässä tilanteessa rekisteröityä uskonnolliseksi yhdyskunnaksi, vaan toiminnan oikeudelliseksi pohjaksi valitaan järjestäytymismuoto, joka mahdollistaa niin Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustukseen pitäytyville jäsenille kuin myös muille luterilaiseen uskoon tunnustautuville kristityille seurakuntayhteyden hiippakuntarakenteessa.

Järjestäytymismuoto voidaan ottaa uudelleen harvittavaksi, jos Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa palataan takaisin kirkon uskoon ja oppiin meitä erottavissa keskeisissä tunnustus- ja järjestyskysymyksissä tai näissä kysymyksissä yhteisymmärryksen löytäminen arvioidaan mahdolliseksi.

Perustettavan hiippakunnan päämääränä on toteuttaa kirkon Herraltaan saamaa lähetystehtävää tukemalla seurakuntia, niiden pastoreita ja kaikkia kristittyjä oikean uskon levittämiseksi, säilymiseksi ja uudistumiseksi, kristillisen elämän elpymiseksi ja vahvistumiseksi ja kristillisen rakkaudenpalvelun ja diakonian toteutumiseksi, jotta mahdollisimman moni saisi uskon kautta Jeesukseen Kristukseen omistaa syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän. Lähetyshiippakunta kutsuu mukaan tätä tehtävää toteuttamaan kaikkia luterilaista kirkollista uudistusta etsiviä.

Kaiken edellä lausutun johdosta nämä seurakunnat ovat tänään perustaneet Suomen evankelisluterilainen lähetyshiippakunta -nimisen rekisteröimättömän yhdistyksen ja liittyneet siihen jäseniksi sekä hyväksyneet yhdistyksen säännöiksi liitteenä olevan hiippakuntajärjestyksen.

Lahdessa Marianpäivän aattona 16.3.2013

PERUSTAVAT SEURAKUNNAT JA JUMALANPALVELUSYHTEISÖT:

Aamos (Uusikaupunki-Laitila)

Andreas (Kokkola)

St. Barnabas (Helsinki)

Daniel (Iisalmi)

Elia (Sodankylä)

Filippus (Kajaani)

S:t Gabriel (Åbo)

S:t Jakob (Jakobstad)

Jesaja (Jyväskylä)

Johannes (Tampere)

Joona (Lappeenranta)

Joosua (Imatra)

Luukas (Seinäjoki)

Pyhä Maria (Rauma)

Markus (Helsinki)

Matteus (Hämeenlinna)

Nehemia (Joensuu)

Paulus (Kouvola)

Pietari (Kuopio)

Sakkeus (Pori)

Samuel (Lahti)

Simeon (Pyhänkoski)

Stefanos (Rovaniemi)

Tiitus (Mikkeli)

Timoteus (Oulu)

Nouse ja armahda Siionia, sillä aika on tehdä sille laupeus ja määrähetki on tullut. Sillä sen kivet ovat sinun palvelijoillesi rakkaat ja sen soraläjiä heidän on sääli. (Ps.102:14-15)

OMIENTUNTOJEN TUKI: SCRIPTURA SACRA IUS NOSTRUM DIVINUM

ARTO SEPPÄNEN

PEKKA RAHKONEN

Lähetysshiippakunnan heraldinen tunnuslause *Scriptura sacra ius nostrum divinum* (Raamattu on jumalallinen oikeutemme) pohjautuu Martti Lutherin v. 1518 kirjoittamaan aneteesien selitykseen. Sen mukaan kristitty ei voi mennä Raamattua pitemmälle, sillä pyhät kirjoitukset ovat varsinaisesti, nimenomaan ja yksinomaan jumalallinen oikeus.

Vuotta myöhemmin väitellössään Johann Eckin kanssa Luther toistaa sanataarkasti lauseen ja lisää siihen vielä varmemmaksi varmuudeksi sanat ”ellei tule uutta ja varmaa ilmoitusta”. Lausuma oli muuttunut uskonpuhdistuksen ohjelmaksi ja Lutherin kirkko-oikeusohjelman kiteymäksi.

NIIN PYSYVÄT NYT USKO, OPPI JA RAAMATTU, NÄMÄ KOLME, MUTTA SUURIN NIISTÄ ON RAAMATTU

Lauseen aina ajankohtainen sisältö on Suomen luterilaisen kirkon kirkkolainsäädännön ytimessä, tunnustuspykälässä. Tunnustuspykäliä sitoo kirkon uskon ja opin Raamattuun ja vanhoihin uskontunnustuksiin ja kirkkomme tunnustuskirjoihin. Tunnustuskirjoissa Pyhän Raamatun on määritelty olevan opin ainoa ”tuomari, ojennusnuora, mittapuu ja koetinkivi”.

Tämä periaate on tarkoitettu kirkossa noudatettavaksi. *Muita tekstejä taas, sen enempää uskontunnustuksia kuin muitakaan mainittuja kirjoituksia, ei saa käyttää tuomarina niin kuin*

Pyhää Raamattua. Ne ovat ainoastaan uskon todistuksia ja julkilausumia, jotka osoittavat, kuinka kunkin aikana eläneet opettajat ovat Jumalan kirkossa ymmärtäneet ja tulkinneet Pyhää Raamattua kiistanalaisten opinkohtien osalta ja kuinka raamatunvastainen oppi on hylätty ja tuomittu. Pyhä Raamattu nostetaan kaiken mitaksi ja perustaksi.

Tunnustuslauselmalla oli aikanaan historiallinen taustansa ja syynsä. Yleisesti hyväksytyn näkemyksen mukaan oikeusoppineet olivat muokanneet keskiajan kirkosta juridisen yhteisön. Uskonpuhdistus oli reaktio tätä juridisoitumista vastaan. Juridiikka himmensi raamatullisen opin. Uskonasioita lähestyttiin roomalaisesta oikeudesta saadun mallin mukaan. Raamattunsa vakavasti ottavalle evankeliselle kristillisyydelle ei ollut enää tilaa.

ENTÄ NYT?

Pilapiirtäjillä näyttää olevan erityinen kyky nähdä asioiden ytimeen. Puolikymmentä vuotta sitten piirtäjä Pekka Rahkonen piirsi Sanansaattajaan (48/2007) piispan ratkaisemaan vaikeaa kirkollista ongelmaa. Kuva muutettavat muuttaen kertoo sen, onko Lutherin ajan kirkolla ja nykyisellä kirkollamme tässä suhteessa isokaan ero.

Emeritus arkkipiispa John Vikström vahvisti kuvan esittämän tilanteen vuoden 2007 syksyllä Teologisessa Aikakauskirjassa: *Naispappeuskysymyksessä näytämme kulkevan kohti väistämätöntä ja kovaa vastakkainasettelua. Tilanne muistuttaa päiviä juuri sodan puhkeamisen kynnyksellä. Diplomaattiset yritykset ratkaista kiista ovat epäonnistuneet. Rauhaneuvottelijat ovat jääneet kotiin. Keskustelu osapuolten välillä on hiljentynyt.*

On aseitten aika puhua. Teologit vetäytyvät, juristit pakotetaan astumaan esiin pykäliensä avulla ratkaisemaan sitä, mitä ei voitu ratkaista sanoin. Se tarkoittaa, että yksittäiset konfliktit tullaan ratkaisemaan voimakeinoin.

OMIATUNTOJA EI HALLITA PAKOLLA

Miksi Raamattu ei olisi tänään jumalallinen oikeutemme? Jumala ei ole muuttunut. Hänen sanansa ei ole muuttunut. Voimassa olevan kirkkojärjestyksemme tunnustuspykälän loppu kehottaa ratkaisemaan oppiin kuuluvat asiat, ei ”aseiden” ja juridiikan avulla, vaan pyhään Raamattuun tarttumalla.

Kirkko pitää korkeimpana ohjeenaan sitä tunnustuskirjojen periaatetta, että kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan. Pykäliä sisältää täten

julkaisu Sanansaattajassa 28.11.2007 / © Pekka Rahkonen

kaikkia sitovan pitämislausekkeen, joka tekee siitä reaktionormin, jota kaikkien lainkäyttäjien olisi seurattava uskonkysymysten suhteen. Miksi korkeinta ohjetta ei noudatettaisi?

Luther joutui itse elämään todeksi tunnustukseen Wormsin valtiopäivillä 1521. *Mikäli minua ei saada vakuutetuksi Raamatun todisteiden ja selkeiden perusteluiden avulla – sillä en luota paaviin enkä kirkolliskokouksiin yksinään, koska on tunnettua, että ne ovat monta kertaa erehtyneet ja puhuneet ristiin – niin esittämäni Raamatun todisteet perivät voiton. Omatuntoni on sidottu Jumalan sanaan. En voi enkä tahdo peruuttaa mitään, koska omaatuntoaan vastaan toimiminen ei ole turvallista eikä rehellistä.* Luther nosti Raamatun ylimmäksi oikeuslähteekseen ohi paavin ja kirkolliskokouksen.

KIRKOLLINEN KANSALAIS-TOTTELEMATTOMUUS

Omantunnon sitominen Raamattuun oli Lutherille avain kansalaistottelemattomuuteen. Esivallan ja siksi myös lainsäädännön toimiala ulottuu vain omaisuuteen ja ruumiiseen, ei ihmisen sieluun. Jos syvä vakaumus ja vallankäyttäjän intressi ovat selvästi ristiriidassa, kristityillä on Lutherin mielestä oikeus kansalaistottelemattomuuteen. Nämä ajatukset löytyvät Lutherin teoksesta Maallisesta esivallasta.

Kirkkomme kirkolliskokous linjaa kansalaistottelemattomuudesta Evanke-
liumikirjan 24. sunnuntaihelluntaista kohdalla ole-

vassa rukouksessa: *Sido omatuntomme sanaasi, niin että sinun tahtosi olisi kaikissa tilanteissa ylimpänä lakinamme.* Konteksti, jossa rukous on, pohtii yhteiskun-

nan ja sen lakien noudattamista suhteessa kristityn omatuntoon. Myös kyseisen pyhäpäivän johdantotekstissä tuodaan esiin se, että kirkon on sekä yhteisönä että kristittyjen yksilöinä tietyissä tilanteissa lakia uhmaten seurattava Jumalan sanaan sidottu omantunnon ääntä.

Ainoa kriteeri jolloin kirkollinen tai muu kansalaistottelemattomuus on perusteltua, on Raamattu, johon omatunto on sidottu. Joskus tästä tottelevaisuudesta (!) on maksettava hintansa.

Samaan Raamattua korostavaan näkemykseen reformaation kirkko-oikeudellisessa linjauksessa liittyy myös Lutherin paimenkirje Böömin veljille vuonna 1523. Dokumentti koski mitä keskeisintä kirkkojärjestykseen kuuluvaa kysymystä, nimittäin pappisvirkaa ja

siihen vihkimistä. Kirjeen alkupuolella Luther linjaa: *Tässä etsiydymme kuitenkin puhtaaseen ja oikeaan kirkkojärjestykseen. Tämä on esitelty meille Raamatussa*

ja sen tähden emme perusta paljon siitä, mitä käytäntö on luonut tai mitä perinteitä isät ovat tässä asiassa seuranneet.

Kirkkomme tunnustuskirjoissa on luterilaisia kristittyjä sitovasti opetettu seurakunnan oikeudesta sananpalvelijan virkaan, joka opettaa Jumalan sanan mukaisesti. *Milloin siis varsinaisista piispoista tulee evankeliumin vihollisia tai kun he kieltäytyvät vihkimästä pappeja, seurakunnat säilyttävät silti oikeutensa. Sillä missä ikinä on seurakunta, siellä sillä on oikeus evankeliumin virkaan. Sen vuoksi on välttämätöntä, että seurakunta säilyttää oikeuden kutsua, valita ja vihkiä viran hoitajia. Tämä oikeus on nimenomaan seurakunnalle annettu lahja, jota ei mikään inhimillinen*

auktoriteetti voi siltä riistää. Sen todistaa apostoli Paavalikin Efesolaiskirjeessä: (Ef. 4:8 - 11 s.) "Hän nousi korkeuteen, hän antoi lahjoja ihmisille", ja sitten apostoli luettelee erityisesti kirkolle annettuina lahjoina paimenet ja opettajat (pastores et doctores) ja lisää, että nämä annetaan hoitamaan virkaa, rakentamaan Kristuksen ruumista. Missä siis on tosi seurakunta, siellä täytyy olla oikeus valita ja vihkiä viran hoitajia.

TERVEMENOA SVARTHOLMAAN!

Tunnustusparolli sitoo Raamattuun, mutta samalla vapauttaa toimimaan hyvällä omalla tunnolla Raamatun sanan mukaan. Piispa Rimpiläinen – tosin silloin vielä kirkon koulutuskeskuksen johtaja – luennoi pastoraalikurssilla kertoen Henrik Renquistista, joka joutui mainitussa paikassa saarnaamaan, tosiasiallisesti itse vangittuna. Luentonsa lopuksi hän sanoi rohkais-
ten meitä pysymään sanassa ja kärsimäänkin sen tähden jos on tarvis: "Tervemenoa Svartholmaan!"

Arto Seppänen, teol.tri ja oik.tri

Kirjoittaja, tietämättä mitään lähetyshiippakunnan heraldisen lauseen tulevasta valinnasta, ilmoitti 31.5.2012. Lapin yliopiston tohtoripromootion miekanhiojaisissa miekkalauseeseen juuri saman.

RUKOUS JEESEKSEN KANSSA

≡ HANNU MIKKONEN

”Herra, opeta meitä rukoilemaan”, pyysivät opetuslapset. Ja Hän opetti (Matt. 6; Luuk. 11). Olemme tottuneet käyttämään tästä rukouksesta nimitystä ”Isä meidän” -rukous tai ”Herran rukous”, sillä juuri meidän Herramme on sen ensimmäisenä rukoillut ja näin opettanut seurakunnalleen.

HERRAN RUKOUS JUMALANPALVELUKSESSA

Herran rukous oli jo ns. alkuseurakunnassa jumalanpalveluskäytössä. Alunperin tätä rukousta eivät oppineet kuin kastetut ihmiset eli kristityt. Vain niille, jotka olivat kastetut ja valmistautuivat ensimmäiseen ehtoolliseensa muun seurakunnan kanssa, opetettiin nämä Jeesuksen sanat. ”Isä meidän” on Jumalan kansan pöytärukous.

RUKOUS LÄSNÄOLEVAN JEESEKSEN KANSSA

Ehtoollinen on asetettu, ehtoollisrukous on päättynyt. Missä siis olemmekaan? Emme missään muualla kuin ruumiillisesti läsnäolevan Kristuksen kanssa. Hän on alttarilla siunatussa leivässä ja viinissä; Hän seisoo keskellämme! Polvistumme rukoilemaan ”Isä meidän...” yhdessä Hänen kanssaan, joka on sen meille opettanut. Saamme muistaa Jeesuksen paitsi opettaneen tämän rukouksen meille, myös Hänen rukoilleen sen ensimmäisenä.

JUMALAN JA IHMISEN RUKOUS

Kaiken mitä Kristus on tehnyt ja tekee, tekee Jumala ja ihminen yhdessä persoonassa. Kun rukoilemme Herran rukousta tämän uskoen, saattaa joitain rukouselämämme lukkoja aueta

ja löytyä apua esim. anteeksiantamukseen seurakunnassa. Jeesus rukoilee Jumalana ja ihmisenä meidän kanssamme ja me rukoilemme Hänen kauttaan, Hänen kanssaan ja Hänessä:

Isä meidän, joka olet taivaissa – ”Sinä Isä olet taivaissa, mutta minä Jumalan Poika olen ollut lihassa maan päällä. Kuule minua, kun rukoilen Esikoisena yhdessä sinun lastesi kanssa. Kiitos Isä, että aina kuulet minua!”

Pyhitetty olkoon sinun nimesi – ”Isä sinun nimesi on ikuisesti pyhä. Minunkin nimeni on pyhä, sillä sinä Isä ja minä Poika olemme yhtä Pyhän Hengen kanssa. Anna nimesi tulla pyhitetyksi veljieni ja sisarieni keskellä minussa”.

Tulkoon sinun valtakuntasi – ”Isä, sinä olet lähettänyt minut ja minussa sinun valtakuntasi maan päälle. Pyhä Isä, auta veljiäni ja sisarieni muistamaan, että lähetät minut ja kirkkauden valtakuntasi viimeisenä päivänä. Suo lapsiesi ottaa valtakuntasi vastaan asettamissani armonvälineissä.”

Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa. – ”Isä, täytin tahtosi ja kävin ristille. Anna tämän tahtosi toteutumisen saada aikaan rakkautta lapsiesi keskuudessa, niin että hekin minussa täyttävät tahtoasi Hengen antamin voimin. Kiitos, että tahtosi tapahtuu.”

Anna meille tänä päivänä meidän joka päiväinen leipämme. – ”Isä, minä olen elämän leipä. Anna lastesi aina nauttia minua, jotta he eläisivät ikuisesti. Anna meille myös kaikki se, mitä tarvitsemme jotta lapsesi jaksaisivat vaeltaa kohti taivaan elämän puuta. Anna veljieni ja sisarieni syödä ja

juoda minut ehtoollisessa, jotta he eivät uupuisi matkalle.”

Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. – ”Isä, olen sovittanut sinut koko maailman kanssa. Anna nyt näille kanssani eläville veljieni ja sisarilleni anteeksi, niin kuin mekin, sinä Isä, minä Poika ja hän Pyhä Henki annamme heille anteeksi, kun he joka päivä rikkovat meitä vastaan.”

Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät Pahan. – ”Isä, minä voitin Pahan. Minä olen kestänyt kaikki lastesi kiusaukset. Päästä omasi nyt kiusauksista ja kun lähetät minut toisen kerran maan päälle, lopullisesti ja ikuisesti Pahan vallasta.”

Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia, iankaikkisesti. Aamen. – ”Isä, sinun valtakuntasi on minussa. Olen sinun oikean kätesi voima ja kerran lähetät minut kunniaassa. Minä olen alku ja loppu. Minä olen Aamen. Tätä me rukoilemme, minä ja nämä lapset jotka olet antanut minulle.”

”SE ON TÄYTETTY”

✍️ MATTI VÄISÄNEN, PIISPA

📷 MINNA JAKONEN

”**S**e on täytetty” (kreik. vain yksi sana: *tetelestai*) ovat kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat Golgatan ristiltä (Joh 19:30). ”Ja hän kallisti päänsä ja antoi henkensä”, lisää Johannes evankeliumissaan. ”Se on täytetty” tarkoittaa Jeesuksen omilla sanoilla selitettynä: *Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni* (Joh 17:4). Kaikki oli täytetty ja voitettu juuri sinä hetkenä, jolloin Jeesuksen seuraajien silmissä kaikki oli menetetty.

KRISTUS ON SOVITTANUT MEIDÄN SYNTIMME

Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan (2 Kor 5:19).

Kristus on se iäti Jumalalle kelpaava uhri, jota lukemattomat uhrin olivat kuvanneet. Kristus on se ylimmäinen pappi, joka oman verensä kautta meni kaikkein pyhimpään hankien meille täydellisen puhdistuksen synneistämme.

Jeesus oli täyttänyt elämänsä aikana Jumalan lain viimeistä piirtoa myöten. Myös kärsimisessään Jeesus oli kuuliainen ristinkuolemaan saakka. Ja kaikessa hän oli meidän sijaisemme. Nyt laki oli saanut kaiken, mitä se vaati. Lain vaatima vanhurskaus oli täytetty ja lain määräämä rangaistus meidän synneistämme oli kärsitty. Nyt olemme saaneet vanhurskauden, jossa laki ei löydä mitään tahraa. Nyt on Kristus lain loppu jokaiselle uskovalle vanhurskaudeksi.

Kristus täytti kaiken, mitä autuutemme tarvitaan. Pelastuminen on Jumalan lahja. Sitä ei voi eikä tarvitse ostaa mitenkään. Jeesuksen sovitus-työn tähden pelastumisen asiassa kaikki on ilmaista. Kun Kristus on kaiken täyttänyt, jää meille vain täydellisen pelastuksen lahjana omistaminen.

KRISTUS ON LUNASTANUT MEIDÄT SYNTISET

— *ette ole millään katoavaisella, ette hopealla etkä kullalla, lunastetut*

turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan (1 Piet 1:18-19).

Kristus on se vaimon Siemen, joka Golgatalla murskasi käärmeen pään ja niin lunasti meidät vapaiksi synnin, kuoleman ja Perkeleen vallasta.

Jeesuksen lunastustyö oli taistelua herruudesta Saatanaa vastaan. Jeesuksen elämässä ja kuolemassa oli kysymys siitä, kumpi voittaa: pyhyys vai pahuus, Jumala vai Saatana. Ristillä ratkaistiin, kumman omaksi ihmiskunta oli lopullisesti jäävä. Kun Jeesus huusi ristillä viimeisiksi sanoikseen: ”Se on täytetty”, se oli voiton huuto. Perkele oli hävinnyt taistelun.

PÄÄSIÄISEN RIEMULLINEN SANOMA

Jeesus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden (Room 4:25).

Jeesuksen herättäminen pääsiäis-aamuna kuolleista on kuin Jumalan ”aamen” Jeesuksen sanoihin ”Se on täytetty!” Jeesuksen kuolleista herättämisellä on meille ainakin kolminkertainen sanoma:

Ensiksi, herättämällä Jeesuksen kuolleista Jumala vanhurskautti Jeesuksen eli osoitti, että Jeesus oli todellakin täyttänyt Isän tahdon, ja niin hänellä oli oikeus iankaikkiseen elämään taivaassa Isän luona. Toiseksi, herättämällä Jeesuksen kuolleista Jumala vanhurskautti myös meidät eli osoitti, että niin kuin Kristuksen kuolemassa meidän syntimme sovitettiin, niin hänen ylösnousemuksessaan meidät vanhurskautettiin. Kolmanneksi, kahdesta edellä sanotusta seuraa, että taivaan ovet ovat avoimet myös kaikille meille, jotka olemme kasteen ja uskon kautta liitetty Jeesukseen.

LOPUKSI

Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta — (2 Kor 5:18-21). Näin Paavali aloittaa Toisessa Korinttilaiskirjeessä Golgatan tapahtuman tiivistelmänsä.

Golgatan tapahtuman jumalkeskeisyys on jotakin valtavaa. Golgatan risti osoittaa Jumalan suunnattoman rakkauden syntistä kohtaan, mutta hänen pyhän vihansa syntiä kohtaan. Hänen rakkautensa vaati anteeksi-antamista, mutta hänen pyhyytensä vaati rangaistusta. Golgatalla Jumala itse omasta armostaan toimii oman Poikansa kautta pelastaakseen meidät omalta vihaltaan. Saattaisipa jopa sanoa niin rohkeasti, että Golgatalla Jumala itse antaa itsensä pelastaakseen meidät omalta itseltään. — Ylistetty olkoon pyhä nimesi, Isä ja Poika ja Pyhä Henki!

OM KORSET

SEBASTIAN GRÜNBAUM

Artikelserien fortsätter kring kyrkans sju kännetecken. Kyrkans sjunde kännetecken är enligt Luther det heliga korset.

Kyrkan, som är Kristi kropp, är förenad med Kristus på många sätt. Vi har nu i denna artikelserie behandlat sex olika kännetecken för kyrkan. Åtminstone de fem första (Ordet, dopet, nattvarden, bikten och ämbetet) handlar alla om hur Gud kommer till oss genom nådemedlen, som förvaltas av en präst. Det sjätte kännetecknet visar också på hur Gud kommer till oss i liturgin, men samtidigt också på hur vi svarar på Guds ord genom åkallan, bön och lovsång. Det sjunde kännetecknet visar på vad som följer på allt detta och hur Gud vänder också lidandet till en tröst och seger för sina egna.

JESUS LIDER

Bibelns författare ser lidandet som en väsentlig del av den kristnes liv. Hebreerbrevets författare uppmanar sina läsare till efterföljelse med orden: *Ty kropparna från de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste som syndoffer, bränns upp utanför lägret. Därför har också Jesus lidit utanför stadsporten, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma.*

Hebreerbrevet beskriver Jesus som ett syndoffer och processen gick till på det sättet att offret brändes utanför Israels läger i öknen. Brevets författare säger nu att Jesus är som ett sådant här offerdjur, som förts utanför, någon som utsätts för skam, kränkning och

våld. Nu skall de kristna inte sätta huvudet ner i sanden, utan modigt gå ut tillsammans med sin Herre och möta lidandet.

LIDANDE OCH LIDANDE?

Vi får inte blanda ihop lidandet i sig – som också Gud kan använda sig av – med korset. Korset är ett speciellt slags lidande som följer av att vi bekänner Herren Kristus inför människor (Matt. 10:38).

Annat slags lidande, som sjukdom, elaka människor, våld och annat, måste vi nog alla möta. Orsaken till detta är dock arvssynden och Djävulen, som är denna världens kung. Detta innebär inte att Gud inte skulle använda allt detta till sina egna bästa.

LIDANDET SOM ETT TECKEN PÅ GUDS RÄTTVISA DOM OCH NÅD

Jesus säger i bergspredikan följande ord: *Saliga är ni, när människor hållnar och förföljer er, ljugar och säger*

allt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen. På samma sätt förföljde man profeterna före er.

Jag vill fästa uppmärksamheten vid åtminstone två saker. Herren säger inte *om* ni lider utan *när* ni lider. Detta innebär alltså konkret det att korsets lidande verkligen är en väsentlig del av livet för den som vill leva gudfruktigt i denna tidsålder. Det är inte någon valbar sak som angår de fromma, utan något som Gud ger åt sina egna enligt det mått som han själv bestämt.

Den andra saken är att lidande på grund av tron inte endast är en negativ sak. Det är självklart att det känns hemskt när någon hållnar och förföljer eller ljugar och talar illa om oss. Detta vet också Herren själv. Ändå är det så att i Skriften finns det faktiskt flera uppmaningar till glädje och fröjd mitt under lidande. Lidande för Kristi skull, fastän det är en negativ sak i sig, är något som fungerar som ett kännetecken för Guds egna.

De flesta av oss tycker om upplevelser, vi behöver alla slags upplevelser för att känna oss levande. Korsets lidande är inte alltid den mest behagliga upplevelsen, men den kan ha samma effekt som en bra upplevelse. Vi ser nämligen i Skriftens ljus att när vi möter motstånd, håll och lidande, är detta samma sak som om Gud skulle ge sitt vittnesbörd om oss och säga att vi är hans egna, älskade barn, detta så att vi blir stärkta i tro, hopp och kärlek.

EN HISTORISK DAG

OTTO GRANLUND

Lördagen den 16 mars 2013 var en speciell dag. Människor från olika håll i Finland samlades i Lutherkyrkan i Lahtis, och jag hade förmånen att vara en av dem. Samlingens syfte var – i korthet – att grunda ett nytt stift i Finland och att välja en biskop för stiftet. Stiftet grundades av tjugofem evangelisk-lutherska församlingar, av vilka två är svenskspråkiga, en engelskspråkig och resten finskspråkiga. Efter att de samlade firat gemensam högmässa inleddes själva mötet. Församlingarnas representanter skrev under grundläggningsskildningen för Evangelisk-lutherska missionsstiftet i Finland, tillsammans med de präster som har i uppgift att tjäna stiftets församlingar. I biskopsvalet var två kandidater uppställda, Sakari Korpinen och Risto Soramies. Soramies valdes med rösterna 63–19.

Men vad gjorde den här dagen så speciell? Vad gjorde det här mötet så viktigt? Eller varför behövde ett stift över huvud taget grundas?

Redan om man ser endast till detaljerna kan man säga att det var något speciellt med mötet. För det första var applåderna många. Det är ju en rätt så allmän uppfattning att kyrkosalar och applåder inte passar bra ihop, men de beslut som fattades, de kommentarer

som sades och de tal som hölls verkar ha varit tillräckligt bra för att ett undantag kunde göras för den här dagen.

För det andra är det sällan som någon som är uppställd i ett val ännu samma dag som valet skall förrättas tar tillfället i akt och uppmanar att stöda den andra kandidaten. För det tredje är det sällan som psalmsången är så kraftig, utan att dock övergå i skrikande.

Men om vi bortser från detaljerna, vad var i så fall speciellt? Något av ett svar kan vi hitta i den predikan som Anssi Simojoki höll i den inledande högmässan. För det första redogjorde han i stora drag för hurdan den samhälleliga och kyrkliga situationen är i vårt land idag. Buken har blivit guden framom andra i samhället. Möjligheten till njutning dikterar vad som är rätt och fel. Denna avgud har trängt sig in också i Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland och vill också där diktera hur kyrkan skall handla. För det andra framhöll Simojoki hur Guds ord trots detta är starkare och också skall få höras och gälla: *...vi har i Bibeln den gudomliga rätten att verka utan människofruktan, alltid i enlighet med Guds ord. Ingen har rätt att stiga mellan oss och vår Herre, genom att ändra på det som han, den Allsmäkti-*

BAKGRUND:

- Finska Lutherstiftelsen grundades år 1999 och har verksamhet på 27 orter
- Förutom Lutherstiftelsens församlingar deltog tre andra fristående gudstjänstgemenskaper i grundandet av stiftet
- Missionsprovinsen i Sverige och Finland är en svensk förening som grundats 2003
- Inom Lutherstiftelsen tjänar åtta präster som blivit prästvigda i Sverige
- Matti Väisänen vigdes till biskop år 2010. Han har prästvigat 12 personer

ge, har bestämt och inrättat.

Mötet i Lahtis, grundandet av Missionsstiftet och biskopsvalet, är inte något som skedde därför att någon skulle ha haft en stor lust att vara rebellisk eller skapa något nytt. Men om det som i vårt land i allmänhet kallats kristet, evangelisk-lutherskt och bibliskt, omvandlats till något annat, så är Guds ord ändå inte överksam. Tvärtom. Guds ord har verkat – och verkar – bland människor runtom i landet. Längtan efter en ren evangelieförkunnelse och rätt sakramentsförvaltning har uppstått. Hur skulle vi annars kunna bli delaktiga av nåden, det eviga livet och gemenskapen med Gud?

Församlingar har behövts. Därför har sådana bildats. Dessa församlingar har behövt herdar. Därför har prästvigningar ordnats. Detta arbete har på inget sätt ännu slutförts, utan behöver fortsätta och fördjupas, inte minst i Svenskfinland. Grundandet av Missionsstiftet var ett mycket viktigt steg i rätt riktning. Församlingarna står nu tydligare i en gemenskap där de kan stöda varandra och utveckla verksamheten. Allt detta gjorde lördagen den 16 mars 2013 till en historisk dag.

✍ Esko Murto

Routa ei ollut vielä vaihtunut rospuuttoon luomakunnan puolella, kun kirkollisessa keskustelussa herättiin kevään vauhtiin ja toimeliaisuuteen. Roomalaiskatolinen kirkko valitsi uutta päämiestään, ja muiden joukossa myös meikäläinen media intoutui seuraamaan tapahtumia. Liberaalit odottivat suuren lähimmäisenrakkauden vallassa josko elämämme kallein asia, ehkäisyvälineet ja naispappeus viimein saavuttaisivat kärsivät roomalaiskatoliset veljemme. Tunnustuksellisissa bunkkereissa vastustettiin paaviutta niin kuin aina ennenkin, mutta toivottiin samalla mahdollisimman hyvää antikristusta Rooman istuimelle. Kiinnostus roomalaiskatoliseen kirkkoon tuntuu olevan vähän samanlainen kuin suhde Seitsemän päivää -lehteen: Suo-

liumin vapauttavasta sanomasta ja rakastavasta, yhteisöllisestä seurakuntaelämästä tiivistetään kerta toisensa jälkeen muotoon: ”vastustavat naispappeja ja homoja”.

Hiippakunnan nuori ja vallaton kanslia suunnittelee jo tiedonjulkistamispalkintoa vastaavaa tiedonymmärtämispalkintoa, joka voitaisiin nimetä etiopialaisen hoviherran mukaan Kandake-palkinnoksi. Kilpailussa vahvoilla on mikä tahansa uutinen, joka ei ala sanoilla: ”naispappeutta vastustava Luther-säätiö” ja jossa on ymmärretty ettei valittu piispa ole ”Luther-säätiön piispa” vaan koko Lähetyshiippakunnan esimiehen. Tällä haavaa suurinta iloa raadin parissa on synnyttänyt Kaarlo Kallialan Turun Sanomien kolumnin kiteytys: ”Periaatteessa lähetyshiippakunta peruste-

taminen kansankirkon kirjanpidossa oikein oli. Vaikka pari viikkoa sitten oli käyty kovaa kirkollista keskustelua siitä, onko pahojen henkien ulosajaminen evankelis-luterilaisessa kirkossa sopivaa vai ei, lähetyshiippakunnan ulosajamisen suhteen ei vastaavaa erimielisyyttä taida syntyä. Vastavalittu piispa Risto I kuitenkin kommentoi asiaa Aamu-TV:n haastattelussa hyvin kiteyttäen: ”Emme me ole mikään kirkostaeroamisliike.” Tehtiin ratkaisuja sitten puoleen tai toiseen, lähtökohtana ei ole toisten vastustaminen eikä päämääränä jostakin lähteminen. Ennemmin tässä ollaan evankeliumin puolesta ja päämääränä Kristuksen yhteyteen liittyminen.

Valo lisääntyy ja päivät pitenevät, hiippakunta on perustettu ja piispanvihkimysjuhlia aletaan järjestellä. Sitä ennen vietetään kuitenkin kirkon suurinta juhlaa – ristin ja ylösnousemuksen pääsiäistä. Golgatan ja puutarhahaudan ihmeen äärelle jopa Herran riitainen seurakunta kaikessa keskinäisessä nahistelussaan saa hiljentyä. Se, mitä siellä perustettiin, ei koskaan horju. Tehdään yhdessä työtä sen eteen, että siihen kaikkein viimeiseen, suureen kirkolliskokoukseen tulisi vielä uusia ilmoittautumisia. Se on tämän Lähetyshiippakunnankin päämäärä.

”Tehtiin ratkaisuja sitten puoleen tai toiseen, lähtökohtana ei ole toisten vastustaminen eikä päämääränä jostakin lähteminen. Ennemmin tässä ollaan evankeliumin puolesta ja päämääränä Kristuksen yhteyteen liittyminen.

men luetuimpia lehtiä, jota kukaan ei myönnä silmäilevänsä.

Paavin valinta synnytti käsityksen siitä, että piispan valinta voi ollakin jännittävää touhua. Muutama päivä Franciscuksen valinnan jälkeen valittiin Risto I, ja tiedotusvälineet levittivät tietoa ansiokkaasti. Merkkimäärän ollessa lehdissä aina kovin rajallinen on tiettyä toimituksellista tiivistämistä tietenkin tehtävä. Referoinnin perusasioita voisi kuitenkin olla syytä vielä kerrata, jos pitkät puheet Juma-

leen olemassaolonsa suhteessa luterilaiseen kirkkoon samaan tapaan kuin luterilainen kirkko suhteessa katoliseen. Se katsoo jatkavansa sitä uskoa ja seurakuntaelämää, josta luterilainen kirkko on nyttemmin luopunut.” Juuri näinhän se on!

Lahden piispanvaalin yhteydessä ei kokoontunut väkeä torille eikä nähty sen enempää mustaa kuin valkoistakaan savua. Ehkä jotain savua kuitenkin nousi niiden korvista, jotka laskivat kuinka mones ”askel omaksi kirkokseen” hiippakunnan perus-

Suluissa oleva numero on yhteisön tilikannatuksen viite. Viitenumeroa käyttämällä kannatus ohjautuu oikean yhteisön hyväksi. Viestiä ei tarvita. Tilinumero on FI59 1023 3000 2354 52.

Heinola (4077)

Sunnuntaisin klo 14, Taavilankatu 3.
7.4., 5.5.

Helsinki: Markuksen seurakunta (1999)

Joka sunnuntai klo 11, Annankatu 7.
Hiljaisen viikon tilaisuudet, Kalevankatu 53:
Ma-ke ahtisaarnat klo 18, kiirastorstain messu klo 18, pitkäperjantain hartaus klo 15, pääsiäisyön messu la klo 23

Helsinki: St. Barnabas (8060)

Every Sunday at 11 a.m., Kalevankatu 53.

Hämeenlinna: Matteuksen seurakunta (3366)

Joka sunnuntai klo 11, Tykistötie 13.

Iisalmi: Danielin seurakunta (2008)

Sunnuntaisin, Satamakatu 5, klo 16.
31.3., 7.4., 21.4., 28.4., 12.5., 19.5.

Imatra: Joosuan seurakunta (8400)

Sunnuntaisin Teppanalan rukoushuoneella klo 15.
24.3., 31.3., 14.4., 28.4., 12.5., 26.5.

Jakobstad: S:t Jakobs församling (2888)

På söndagar kl 18, Skutnäsgratan 2.
24.3., 7.4., 21.4., 5.5., 19.5.
Se stilla veckan och Påskmorgonen: www.lhpk.fi/sv/jakobstad

Joensuu: Nehemian seurakunta (7799)

Sunnuntaisin, Kauppakatu 44.
klo 17: 7.4., 5.5.
klo 11: 24.3., 31.3., 14.4., 28.4., 12.5.

Jyväskylä: Jesaja-yhteisö (9001)

Joka toinen sunnuntai klo 17, Ilmarisenkatu 18.
31.3., 14.4., 28.4., 12.5.

Kajaani: Filippuksen seurakunta (3777)

Joka sunnuntai klo 11, Väinämöisenkatu 13.
HUOM! 5.5. klo 16.

Kitee (6020)

Sunnuntaisin klo 15, Valamontie 4.
24.3., 14.4., 28.4., 12.5.

Kokkola: Andreuksen seurakunta (8811)

Joka sunnuntai klo 11, Asentajantie 13. 2. krs.
Kiirastorstai klo 18. Pitkäperjantai klo 15.

Kouvola: Pauluksen seurakunta (1517)

Joka sunnuntai klo 11, Väinöläntie 21.
Kiirastorstaina klo 19., pitkäperjantaina klo 11., helatorstaina klo 11.

Kotka

Raamattutunnit kuun toisena sunnuntaina klo 15.
Kalervonkatu 1, Karhula
14.4. ja 5.5.

Kuopio: Pietarin seurakunta (5775)

Joka sunnuntai klo 11, Saastamoisenkatu 10.

Lahti: Samuelin seurakunta (5050)

Sunnuntaisin klo 10, Uudenmaankatu 14.
24.3., 31.3., 7.4., 14.4., 21.4., 5.5., 19.5.

Laitila: Aamoksen seurakunta

Joka sunnuntai klo 12 Laesaaren siunauskappeli, Salontie 24.

Lappeenranta: Joonan seurakunta (5335)

Sunnuntaisin klo 11. Raastuvankatu 16.
24.3., 31.3., 14.4., 28.4., 12.5., 26.5.

Mikkeli: Tiituksen seurakunta (1232)

Messu joka sunnuntai klo 10.00 Rouhialankatu 2.

Nurmes: (5380)

Sunnuntaisin, Lehtovaarankatu 56 klo 17.
24.3., 14.4., 28.4., 12.5., 26.5.

Oulu: Timoteuksen seurakunta (6363)

Joka sunnuntai klo 10.30. Tuulimyllynkatu 18.
Kiirastorstai klo 18, pitkäperjantai klo 15

Pori: Sakkeuksen seurakunta (2299)

Joka sunnuntai klo 11, Karhunkatu 13.

Pyhäkoski: Simeonin seurakunta (5115)

Sunnuntaisin klo 15.30, Pyhäkosken rukoushuone, Reetinmutka.
24.3., 31.3., 14.4., 28.4., 12.5., 26.5.

Rauma: Pyhän Marian seurakunta

Joka sunnuntai klo 10, Kulttuuritalo Poselli, Nortamonkatu 12
Poikkeukset osoitteessa www.marianseurakunta.fi

Rovaniemi: Stefanoksen seurakunta (8688)

Joka sunnuntai klo 10, Ruokasenkatu 3.

Savonlinna (2422)

Messu su klo 16.00, Lemminkäisenkatu 50
31.3., 14.4., 28.4., 12.5., 26.5.

Seinäjoki: Luukkaan seurakunta (4488)

Joka sunnuntai klo 11, Kauppaneliö 13 as 3.

Sodankylä: Elian seurakunta

Sunnuntaisin klo 16, Hampputörmäntie 24.
31.3., 7.4., 21.4., 12.5., 19.5.

Tampere: Johanneksen seurakunta (5995)

Joka sunnuntai klo 11, Ilomäentie 5

Vaasa (1902)

Sunnuntaisin klo 17, Kirjastonkatu 5.
10.2., 24.2., 10.3., 24.3.

Åbo: S:t Gabriels församling (5500)

På söndagar klo 10, Universitetsgatan 29 a.
För påsken se programmet på hemsidan www.lhpk.fi
31.3., 7.4., 14.4., 28.4., 5.5., 19.5.

Turku

Suomenkielinen messu sunnuntaisin klo 13. Yliopistonkatu 29 a.
31.3., 7.4., 14.4., 28.4., 5.5., 19.5.

TULI KIRKKOON ÄITI JA LAPSET

ANTTI KOPONEN

*... he eteen istuivat
kai tie oli pienelle pitkä
oli kosteat kiharat
ei monta hetkeä hiljaa
tuo ollut pikkupää
oli paljon kyselemistä
ja paljon nähtävää.*

Jos suosikki ”Kirkossa” olisi yhä syntymättä, voisi vastavalle kappaleelle antaa aiheen Rovaniemen Stefanos-yhteisössä Vanhatapion perhe. Kun nimittäin tämä joukko asettuu penkkiin, nähdään messussa pieni kiharapää Valtteri (6), hyvissä kysymyksissä kunnostautunut Santeri (4) sekä isosisko Reetta (8), joka yhdessä veljiensä kanssa innostuu iloitsemaan myös ääneen etenkin, kun odotettu pyhäkoulu pian alkaa.

Äiti Saara seuraa usein lapsia opetukseen, sillä hän on voinut tarjota hyvän tuen yhteisön kasvaneessa pyhäkouluryhmässä. Pyhäkoulun ohella Saara on vastannut osaltaan myös kirkkokahveista, minkä lisäksi suunnitelmissa on kanttorin tehtävä. Toimijaksi osoittautunut Saara ei siis ole pelännyt ottaa vastuuta, vaikka joskus hänen onkin täytynyt astua siihen kouluun, joka pakottaa kiireisimmänkin pysähtymään.

TIE OLI PIENELLE PITKÄ

Helsingistä kotoisin oleva Saara kertoo uskonelämänsä uusiutumisen alkaneen hiljalleen muuton ja perheen perustamisen myötä.

– Halusin tarjota lapsilleni sitä samaa hengellistä pe-

rustaa, jonka itse olin lapsena ja nuorena Opko:n piirissä saanut. Syksyllä 2010 aloin käydä Kansanlähetyksen raamattupiirissä ja siellä kuulin myös Luther-säätiön jumalanpalveluksista Rovaniemellä, Saara kertoo.

Ajatus messuun tulemisesta ei ollut vieras, sillä kaksi siskoa perheineen olivat jo löytäneet tiensä Helsingin Markus-yhteisöön. Kuitenkin seurakuntayhteyden löytymiseen oli muukin syy kuin läheisten esimerkki.

– Mieheni kuoli aivoverenvuotoon loppuvuonna 2011 ja minä jäin yksin kolmen alle kouluikäisen lapsen kanssa.

Elämästä hän kertoo tulleen selviytymistäistelua ja uudelleen opettelua päivä kerrallaan, mistä perhe on selvinnyt yksin Taivaan Isän ja auttavien läheisten avulla.

SOI KIRKOSSA KIITOSVIRSI

– Sunnuntain messuisista on tullut tärkeä osa viikko-ohjelmaamme, ja meidät on otettu Stefanoksessa hyvin vastaan. Välillä on melko haasteellista istua kirkossa kolmen viikkoa lapsen kanssa eikä itkuiltakaan ole aina välttytty, mutta aina me olemme olleet tervetulleita.

Kotiutuminen lohdulliseen luterilaisuuteen näkyy. Saaran kanssa seurustelu voi jatkua kahvien jälkeenkin, eivätkä lapsetkaan aina lopettaisi leikkiä muiden kanssa. Näin Jumala näyttää istuttaneen

kirkkonsa penkkiin joukon tulijoita, jotka ovat juurtumassa kiinni yhteisöönsä ja Häneen, joka kasvun antaa taimilleen. Aloitustiaatti ja väliotsikot Kirkossa -kappaleesta, sanat: Mirjami Lähteenkorva

